

7

ยังคงเป็นเดือนยี่ที่อากาศหนาวเย็นจับจิต ดวงอาทิตย์ยังไม่ทันโผล่พ้นขอบฟ้า ทว่าเหนือกำแพงบ้านอันเย็นยะเยียบหลังหนึ่งกลับปรากฏศิระระคนผู้หนึ่งโผล่ขึ้นมา

คนผู้นั้นใบหน้ากลมอิม ตาโตสุกใส ใต้จมูกโด่งน่ารักประดับด้วยริมฝีปากแดงจัมลัม นี่ไม่ใช่สาวน้อยที่มีรูปโฉมพริ้มเพราคนหนึ่งหรือ แต่ในวันที่อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้ มีใครบ้างไม่อยากห่มผ้านอนอู้อยู่บนเตียงอุ่นๆ ให้ได้นานที่สุด ทว่าสาวน้อยนางนี้กลับลุกออกมาได้ลมหนาว ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง หน้าซำยังป็นปายขึ้นกำแพงสูง ว่าแต่นางป็นกำแพงที่สูงกว่านางถึงสามช่วงตัวขึ้นมาได้อย่างไรหนอ

เห็นนางหลุบตาสุกใสลงมองต่ำ กระจิบกระซาบเสียงเบา ไอสีขาวลอยกรุ่นออกจากปากเพราะความเย็นจัด

"เสี่ยวจีเออร์ ข้าป็นขึ้นมาได้เรียบร้อยแล้ว เอาละ ถึงตาเจ้าบ้าง" นาง

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

เรื่องเจ้าสาวใช้ให้รับปิ่นตาม เกรงว่าหากซักซัก คนในजनคงตื่นนอนกันหมด ถึงตอนนั้นคิดจะออกจากบ้านคงทำได้ยากแล้ว

ใบหน้าเย็นเฉียบจนเป็นสีม่วงของเสี่ยวจีเออร์ปรากฏแววพรุ่นพรุ้งขึ้น
วูป

"คุณหนู...สูงจังเลย...บ่าวกลัว..."

แหงนมองกำแพงสูงราวเสียดฟ้า เสี่ยวจีเออร์ยังไม่ทันยกก็พานจะอ่อนยวบลงเสียก่อนแล้ว ที่ร้ายไปกว่านั้น หลังจากปิ่นถึงขอบกำแพงนางยังต้องไต่บันไดลงจากอีกด้าน เกิดพลัดตกลงมาแล้วจะอย่างไร แค่คิดนางก็ขวัญหนีดีฝ่อไปหมด

ดวงตาใสกระจ่างราวสายน้ำคูนั้นถลิ่งใสสาวใช้คนสนิทอย่างขุนเคื่อง
"ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอกน่า ถ้ายังไม่รีบขึ้นมา ข้าจะทิ้งเจ้าไปแล้วนะ ประเดี๋ยวท่านพ่อหาตัวข้าไม่เจอจะต้องไปเอาเรื่องกับเจ้าแน่!" นางขู่สาวใช้ที่อายุน้อยพอๆ กัน

นี่ถึงภานายท่านแผดเสียงดั่งลั่นยามบันดาลโทสะ ขาททั้งสองของเสี่ยวจีเออร์ล้วนมีแรงฮึดขึ้นมาทันที เริ่มต้นปิ่นอย่างขมิขมั้น แต่พอถึงขอบกำแพง ขณะช่วยเจ้านายย้ายบันไดไปไว้อีกฟาก นางผลอปรายตามองลงปาด้านล่าง สองขาพลันอ่อนระทวยขึ้นมาอีกครา แม้แต่ศิระะกิ้งเวียนหมุนตัว

"คุณหนู...จำเป็นต้องไปตอนนี้ด้วยหรือเจ้าคะ รออีกสองสามวันให้ทางการยกเลิกคำสั่งเสียก่อน พวกเราค่อยออกไปไม่ดีกว่าหรือ"

"ขืนรออีกสองสามวัน ท่านอย่าก็หิวตายกันพอดี เจ้าอย่าเอาแต่พิธีพิธีไรเลยนำ"

เจ้านายเขกหน้าผากสาวใช้อย่างหงุดหงิด

"แต่ว่า...ตอนนี้ยังอยู่ในช่วงปิดเมืองตรวจค้น ถ้านายท่านรู้ว่าคุณหนู ออกนอกบ้านจะต้องร้อนใจตายแน่เลย"

เสี่ยวจี้เออร์เหลือบตามองพื้นอีกครั้งด้วยหัวใจเต้นระทึก เพียรพยายามห้ามเจ้านายไม่ให้กระทำการขัดต่อกฎหมาย

"พวกเราแค่ไปส่งอาหารให้หญิงชราคนหนึ่งเท่านั้น ถ้ารีบไปรีบกลับ ไม่แน่ว่าคนในจวนอาจจะยังไม่รู้เรื่องเลยด้วยซ้ำว่าพวกเราออกไป"

นางลู่บลู่คำห่อผ้าที่สะพายไว้บนไหล่ ในนั้นมีหมั้นโถงกับเนื้อแห้งที่นางกวาดออกมาได้จากห้องครัว จำนวนคงพอให้หญิงชรากินไปได้นาน เจ็ดแปดวัน หวังว่าถึงตอนนั้นทางการจะประกาศยกเลิกคำสั่งปิดเมืองเสียที นางจะได้ส่งอาหารให้หญิงชราได้อย่างราบรื่นเหมือนเดิม

"คุณหนู ด้านนอกยังมีทหารกลุ่มใหญ่ทำการตรวจค้นอยู่นะเจ้าคะ ถ้าถูกจับได้วากล่าฝ่าฝืนคำสั่งออกนอกบ้านทั้งๆ ที่มีประกาศปิดเมือง จะทำให้นายท่านลำบากไปด้วย" เสี่ยวจี้เออร์เตือนต่ออย่างไม่ย่อท้อ

"เจ้าช่างพูดมากซะจริงๆ ถ้ากลัวก็ไม่ต้องไป เอาห่อผ้ามา ข้าไปเองคนเดียวก็ได้"

พูดจบนางก็เอื้อมมือจะไปคว้าห่อผ้าใส่เสเปียงบนไหล่สาวใช้ ทันใดนั้นเสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นจากบริเวณที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล

"เสริจกัน จะต้องเป็นลุงหลี่คนสวนต้นขี้มาทำงานแล้วแน่ๆ เสี่ยวจี้เออร์ ข้าไปคนเดียวดีกว่า อย่าไปบอกใครเชียวนะว่าข้าไปไหน แล้วข้าจะรีบกลับมา"

สั่งการเสร็จ ไม่ทันมีเวลาแกะห่อผ้าออกจากไหล่สาวใช้และไม่ทันมีเวลามาสงใจสีหน้าร้อนใจจนน้ำตาแทบหยดของอีกฝ่าย เเงาร่างนั้นก็ป็นฉับๆ

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

ลงบันไดไปอย่างรีบร้อน เพียงพริบตาก็หายวับไปจากกำแพงราวกับหมอกควันสายหนึ่ง

สำหรับสาวน้อยวัยสิบสี่ นางนับว่าเป็นคนตัวเล็ก อาศัยจุดนี้วิ่งลัดเลาะหลบๆ ซ่อนๆ ไปตามถนนหนทางที่ว่างโล่งเพราะไม่มีใครกล้าออกจากบ้าน กลับรอดพ้นสายตาคนตลอดเส้นทาง

เสี่ยวจีเออร์ไม่ได้กังวลใจอย่างไรเหตุผล เพราะหากนางถูกจับได้ บิดาซึ่งมีตำแหน่งรองผู้บัญชาการกองกำลังลาดตระเวนเมืองหลวงและทำหน้าที่ช่วยปิดเมืองตรวจค้นในครั้งนี้จะต้องอับอายขายหน้าอย่างแน่นอน

ดังนั้นเพื่อไม่ให้บิดาเดือดร้อน นางจะต้องระวังตัวให้ดี อย่าให้ถูกใครพบเห็นเด็ดขาด!

นางจะไปส่งข้าวให้หญิงชราที่อยู่ตัวคนเดียวไร้ญาติขาดที่พึ่ง ปกติจะเดินขายขนมถึงหลู* ยังชีพ ทุกคราที่นางออกจากบ้านจะต้องซื้อถังหลูของหญิงชราคนหนึ่งไม่เสมอจึงจะพอใจ

ที่ว่าจู้ๆ หญิงชราก็หายหน้า สอบถามคนแถวนั้นจึงรู้ว่านางพลัดหล่มหลายวันแล้วที่ลูกจากเตียงไม่ได้ หลังจากไปเยี่ยมเยียนถึงบ้านจึงพบว่าหญิงชราบาดเจ็บสาหัส ทั้งยังอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนคอยดูแล นางจึงออกเงินเชิญหมอมารักษาให้ถึงบ้าน พร้อมทั้งไปเยี่ยมและส่งอาหารให้เป็นประจำ

พอนางวางแผนว่าจะนำอาหารไปเยี่ยมเยียนอีกครั้ง มีคาดทางการกลับประกาศปิดเมืองตรวจค้นอย่างเร่งด่วน ชาวบ้านทุกคนต้องปิดประตูอยู่แต่ในบ้านห้ามออกไปไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงสองวันที่ผ่านมา มี

* ถังหลูเป็นชื่อขนมหวานเคลือบน้ำตาลชนิดหนึ่ง ใช้ผลไม้ เช่น สตรอเบอร์รี่ พุทราจีน ฯลฯ เสียบไม้ให้เป็นแท่งเหมือนลูกชิ้นแล้วจุ่มลงในน้ำเชื่อม

ทหารมาเคาะประตูบ้านทุกหลังคาเรือนเพื่อทำการตรวจค้น ที่นางรู้เรื่องนี้ก็เพราะบิดาคือหนึ่งในนายทหารที่รับผิดชอบภารกิจครั้งนี้เอง

นางถามบิดาว่าเพราะเหตุใดจักรพรรดิจึงมีรับสั่งให้ปิดเมืองตรวจค้นอย่างเอิกเกริกเช่นนี้ พระองค์ทรงต้องการค้นหาสิ่งใดกันแน่ แต่บิดากลับอีกอ้อสั่งห้ามซักถาม ทั้งยังกำชับด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่าในช่วงเวลานี้ห้ามนางออกจากบ้านเด็ดขาด มิเช่นนั้นระวางศีรษะจะหลุดออกจากป่าโดยไม่รู้ตัว

แม้จะรู้สึกแตกตื่นระคนประหลาดใจ แต่นางก็รับรู้แล้วว่า การปิดเมืองตรวจค้นครั้งนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงนัก ทว่าหญิงชราไม่มีอาหารตกถึงท้องมาสองวันแล้ว คำสั่งของทางการก็ไม่รู้ว่าจะเย็นเยี่ยดยาวไปอีกนานเท่าไร ดีไม่ดีกว่าคำสั่งจะถูกยกเลิก หญิงชราอาจอดข้าวตายไปแล้วก็ได้ ดังนั้นนางจึงตัดสินใจลองเสี่ยงดูสักครา

ใกล้จะถึงแล้ว ขอเพียงเดินข้ามสะพานเล็กๆ ตรงหน้าก็จะถึงกระท่อมน้อยของหญิงชรา เมื่อเห็นจุดหมายอยู่ตรงหน้า นางก็เป่าปากอย่างโล่งอก คิดในใจว่าทันทีที่ส่งอาหารเสร็จต้องรีบกลับ หาไม่แล้วเสียจี้ออร์คงถูกโทษของบิดาเล่นงานจนขวัญกระเจิงแน่

ขณะจะวิ่งขึ้นสะพาน จู่ๆ ทหารสีหน้าเครียดขริ่มกลุ่มหนึ่งก็เดินขึ้นสะพานมาจากฝั่งตรงข้าม นางหดกายวูบ รีบถอยเข้าไปหลบในชอยเล็กๆ ด้านข้าง แต่ทำไมทหารกลุ่มนั้นถึงยังมุ่งหน้าตรงมาทางนี้เล่า หรือว่าพวกเขาพบเห็นร่องรอยของนางแล้ว

อารามต้นตระหนก ร่วงเล็กๆ จึงวิ่งเตลิดเข้าไปในชอยลึกยิ่งขึ้น ครั้นแล้วก็พบว่าภายในชอยยังต่อเชื่อมกับตรอกมืดๆ อีกหลายตรอก แล้วจะไปทางใดดีหนอ ขึ้นเดินคุ่มๆ ไปจะต้องหลงทางแน่

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

กำลังหน้าสี่หน้าขวาน เสียงฝีเท้าทหารดั่งไถลเข้ามาทุกที นางกัณฑ์
กรอด

ไม่สนใจแล้ว! เลือกส่งเดชไปเลยก็แล้วกัน

คิดแล้วก็เสียงตาวิ่งเข้าไปในตรอกมืดๆ ตรอกหนึ่ง นางจะถูกใคร
เห็นไม่ได้ มิเช่นนั้นไม่เพียงหญิงชราจะไม่มีข้าวกิน แม้แต่บิดาที่ไม่รู้เรื่อง
รู้ราวก็ต้องเดือดร้อนไปด้วย

นางห่มเทผีให้วิ่งหัวซุกหัวซุนอยู่พักหนึ่ง จึงค่อยพบว่าตนเองดูเหมือน
จะวิ่งเข้ามาในซอยตัน

"แน่แล้ว ที่นี่ที่ใดกัน"

นางหอบแฮก ยืนตะลึงอยู่กับที่ ยังดีที่ได้ยินเสียงฝีเท้าไล่หลังมา
มองซอยตันตรงหน้าอย่างงงๆ รอบด้านล้วนเป็นกำแพงสูง มีเพียง
บ่อน้ำเก่าๆ อยู่ตรงกลาง และทางที่นางวิ่งเข้ามาก็เป็นเพียงซอกเล็กๆ
เท่านั้น สวรรค์ นางวิ่งเข้ามาได้อย่างไร

"ใครนะ"

หูแว่วไปหรือไม่ นั่นเสียงคนไข้ไหม

นางสะดุ้งโหยง รีบกวาดตามองหารอบๆ

ผีหลอก! ไม่เห็นใครเลยสักคน

นางชนลูกพริบ ชักเท้าเตรียมออกวิ่ง

"เป็นผู้ที่มาฆ่าข้าหรือมาช่วยข้า"

น้ำเสียงดังก้องเหมือนมาจากที่ไม่ไกลไม่ไกลดังแว่วขึ้นอีกครั้ง เพียง
แต่คราวนี้พอจะรู้ทิศทางได้แน่ชัดขึ้น มันดังมาจากกันบ่อนี้เอง

แม้จะตัวเย็นวาบด้วยความกลัว แต่ความอยากรู้ยังมีมากกว่า เท้าจึง

พานางเข้าไปใกล้บ่อน้ำนั้นแล้วก็นำมองลงไป

"มีคนอยู่ในนั้นหรือ" นางสะกดกลั่นความกลัวส่งเสียงถาม

บ่อน้ำแห่งนี้ส่งเสียงจะแห้งผากมานานแล้วกระมัง จึงมีคนไปหลบซ่อน
อยู่ที่กันบ่อได้

คนในบ่อน้ำเสียบังไปชั่วคราวจึงย้อนถามว่า "ฟังจากเสียงเจ้าน่าจะยัง
เป็นเด็กอยู่ใช่ไหม"

คนผู้นี้ช่างไร้มารยาท พอเอ่ยปากก็กล่าวเป็นเชิงว่านางเป็นแค่เด็ก
ชนๆ คนหนึ่ง

"เสียงของท่านก็ฟังดูเหมือนเด็กที่ปากยังไม่สิ้นกลิ่นนํ้ามนคนหนึ่ง!"

นางตอกกลับอย่างขุ่นเคือง

เขอะ ข้าอายุสิบสี่แล้วนะ ปีหน้าก็จะแต่งงานได้แล้ว แม้รูปร่างจะเตี้ย
เล็กไปบ้าง แต่ก็ไม่ถึงขั้นที่จะถูกมองว่าเป็นเด็กได้หรอก!

คนในบ่อน้ำเหมือนจะหัวเราะเบาๆ ในลำคอ

"นี่ ท่านไปทำอะไรอยู่ในนั้น แล้วลงไปได้อย่างไร" เสียงหัวเราะทุ้ม
ต่ำนี้กลับฟังไม่ชัดหู นางจึงถามต่ออย่างอยากรู้

"ข้ายอมต้องกระโดดลงมาเอง แต่พอจะปีนกลับขึ้นไปกลับทำไม่ได้
เจ้าช่วยข้าหน่อยได้ไหม" เขาขอร้อง

มีคนโง่ขนาดกระโดดลงบ่อน้ำเองด้วยหรือ เอ๊ย! ไม่ถูกต้อง เมื่อครู่
เขาเพิ่งจะถามว่าเป็นคนที่มาฆ่าหรือมาช่วยไม่ใช่หรือ หรือว่าเขาถูก
สถานการณ์บีบบังคับให้กระโดดลงไป มิเช่นนั้นใครกันจะทำเรื่องโง่ๆ
แบบนี้

"ได้ แต่ท่านต้องบอกข้าว่าจะช่วยท่านขึ้นมาได้อย่างไร"

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

ฟังจากเสียง เขาน่าจะโตกว่านางไม่มาก อย่างมากก็แก่กว่ากันแค่ไม่กี่ปี คงไม่ใช่พวกชายโหดใจชั่วทำเรื่องผิดกฎหมายอะไรพรรณั้น ติดอยู่ในบ่อน้ำเป็นเรื่องที่น่าทรมานใจมาก นางบังเกิดความเห็นใจท่วมท้นจึงตบปากรับคำทันที

"ไปตามคนมาช่วยได้ไหม" เขาถาม

นางทำสีหน้าลำบากใจ

"เห็นจะยาก ตอนนี้อยู่ในช่วงปิดเมืองตรวจค้น ข้าเองก็แอบหลบออกมาจากบ้าน ไม่สะดวกที่จะไปตามคนมาช่วยท่าน"

นางโผล่หน้าออกไปตอนนี้ไม่เท่ากับประกาศว่าตนเองทำผิดกฎหมายรี ทำเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด!

"ปิดเมืองตรวจค้น?"

ได้ยินเสียงเขาทวนคำพูดนางอย่างแปลกใจ

"นอกจากให้ข้าหาคนมาช่วย ยังมีวิธีอื่นอีกหรือไม่" นางถามต่อเป็นเชิงขอโทษอยู่ก่อกลายๆ

คนกันบ่อดคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบ

"ช่วยหาเชือกให้ข้าเส้นหนึ่งเถอะ"

"ได้สิ รอประเดี๋ยวนะ"

ใช้เชือกดึงตัวเขาขึ้นมารี เรื่องนี้ไม่มีปัญหา แต่จะหาได้จากที่ใดเล่า

นางหันซ้ายหันขวามองหาเชือกหรือสิ่งของที่ใช้แทนได้ ข้างข้างเอิญเหลือเกิน บนพื้นมีเชือกวางทิ้งอยู่ขุดหนึ่งพอดี

ขณะหยิบมันขึ้นมา ในใจนางก็คาดเดาไปสารพัด เป็นไปได้ถึงแปดส่วนว่าคนที่บีบบังคับให้เขาต้องกระโดดลงบ่อน้ำเป็นคนทิ้งเอาไว้ ไม่น่าว่าคน

ผู้นั้นกำลังจะใช้มันโรยตัวตามลงไปมา แต่ไม่รู้ทำไมจึงเปลี่ยนใจจะทันหัน
ทิ้งเชือกไว้ข้างบ่อน้ำแบบนี้

"นี่ ข้าหาเชือกได้แล้ว เออล่ะนะ!"

นางโรยเชือกลงไป

"รับได้หรือยัง"

"ข้าจับปลายเชือกได้แล้ว แต่เจ้าจะดึงข้าขึ้นไปไหนหรือ" เขาถามอย่าง
สงสัย

นางคุยโวอย่างไม่ยอมให้เสียหน้า

"อย่าดูถูกข้าเชียว ข้าแข็งแรงน่าดูนะจะบอกให้"

เสียงหัวเราะที่ ๆ ดังแว่วมาจากก้นบ่ออีกแล้ว นางคิดในใจ คนผู้นี้
ชอบหัวเราะเสียเหลือเกิน เห็นชัดอยู่ว่าไม่เชื่อแล้วยังจะหัวเราะอีก

"จริงๆ นะ แรงข้าเยอะไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้น ต่อให้ท่านไม่เชื่อ ข้าก็
ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะแถวนี้ไม่มีต้นไม้เลยสักต้น หากหลักผูกเชือกให้แน่น
แล้วให้ท่านปีนขึ้นมาเองไม่ได้"

"เอาเถอะ เจ้าจะลองดูก็ได้"

น้ำเสียงนั้นยังแฝงความกังวลอยู่บ้าง แต่คงต้องจำใจทดลองเพราะ
ไร้ทางเลือก

"วางใจเถอะ เอาเข้าจริงข้าอาจจะอายุมากกว่าและตัวใหญ่กว่าท่าน
ก็ได้"

นางพันเชือกไว้รอบเอวหนึ่งรอบ สองมือกำเชือกแน่น สองขาปักหลัก
ยืนมั่น ตัดสินใจยึดสู้จะดึงคนผู้นั้นขึ้นมาเพื่อลบเสียงหัวเราะปราคาสให้ได้
แต่ว่า...

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

"อ๊อบ...อ๊อบ...แสบ ๆ ๆ อ๊อบ...อ๊อบ...อ๊ะ!"

พริบตานั่นนางก็รับรู้ถึงน้ำหนักตัวอันมหาศาลของเขา หลังจากกั๊ดพิน ร้องออกแรงอยู่ครู่หนึ่ง สิ่งที่มาคืออาการหน้ามืดตาลายแผ่นดินหมุนคว้าง แล้วตัวนางก็จมดิ่งลงสู่ความมืดทันที

"เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

แปลกแท้ ทำไมเสียงนี้เหมือนจะดังอยู่ข้างหูนี้เอง

"ท่าน..."

"ขอโทษนะ เจ้าตามลงมาอยู่ด้วยกันกับข้าแล้ว"

"อยู่ด้วยกัน?"

จริงสิ เหมือนข้างใต้จะมีร่างอู่น ๆ รองอยู่ นางยื่นมือไปลูบคลำ แล้วก็พบว่าตนเองถึงกับตกใส่อ้อมอกคนในบ่อน้ำเสียนี้

"หา! อยู่ด้วยกันที่กันบ่อนะหรือ" นางร้องเสียงหลง

เสร็จกัน ทีนี้จะทำอย่างไรดี!

"นี่ ท่านอยู่ในบ่อน้ำมากี่วันแล้ว"

หลังจากส่งอาหารและน้ำที่เตรียมไว้ให้หญิงชราให้เขาไป นางก็ถามขึ้นอย่างสงสัยใคร่รู้

ในความมืดสลัวของกันบ่อ เห็นเขาเกล้าผมสูง สวมเสื้อตัวยาวสีขาว ตัดเย็บจากผ้าแพรปักดอกคุณภาพชั้นเลิศ เห็นชัดว่าเขา น่าจะหิวโซเพราะอดข้าวมาหลายวัน แต่กิริยามารยาทในการกินของเขากลับดงามหมดจด ไม่ต้องสงสัย เขาจะต้องเป็นขุนชายในตระกูลสูงศักดิ์อย่างแน่นอน ถึงได้รักษามารยาทอันดงามแบบนี้ไว้ได้แม้ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก

นางถามจนได้คำตอบอย่างชัดเจนว่าทำไมเขาจึงมาติดแหงกอยู่ในนี้ที่แท้เป็นเพราะเขาคือคนขายใหญ่ของตระกูลที่ร่ำรวย ถูกมือมิดจับตัวมาหมายจะฆ่าทิ้ง ทว่าโชคดีที่ดวงแข็ง หนีมาพบบ่อน้ำแห่งนี้จึงกระโดดลงมาหลบ รอดพ้นจากความตายมาได้

นอกจากนี้เขายังอายุมากกว่านางถึงสี่ปี และเป็นเพราะหล่นลงมาอยู่ในบ่อน้ำที่คับแคบด้วยกัน นางจึงพบว่าตัวเขาใหญ่กว่านางเกือบสองเท่า มีน้ำเล่านางจึงถูกน้ำหนักตัวเขาจุดตกบ่อน้ำแทนที่จะเป็นฝ่ายดึงเขาขึ้นไป ต้องยอมรับว่าความกังวลในตอนแรกของเขานั้นนั้นถูกต้อง นางช่างไม่รู้จักประมาณตนจริงๆ!

"สามวันแล้ว" เขาตอบพลางบิหมั่นโถวเป็นชิ้นเล็ก ๆ ส่งเข้าปากเคี้ยวช้า ๆ ท่าทางเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้วจนน่าหมั่นไส้

"สามวัน! นั่นมันตั้งแต่ตอนที่จักรพรรดิเริ่มมีรับสั่งให้ปิดเมืองนี่นา"

"ที่แท้มีรับสั่งให้ปิดเมืองนี้เอง มีน้ำ..."

"ท่านรู้หรือว่าเหตุใดจักรพรรดิจึงมีรับสั่งให้ปิดเมือง"

นางแปลกใจกับปฏิกิริยาของเขา

เขายิ้มน้อย ๆ ช่างเป็นรอยยิ้มที่น่ามองเหลือเกิน รวากับแสงตะวัน อันอบอุ่นกลางฤดูวสันต์ เห็นชัดอยู่ว่ายามนี้คือเหมันต์ หนาวช้ายังอยู่ในกันบ่ออันเย็นมิด แต่รอยยิ้มของเขากลับทำให้นางอุ่นสบายไปทั้งตัว

"รู้คร่าว ๆ อยู่บ้าง" เขาตอบแบบคลุมเครือ

นางขมวดคิ้วมุ่น

"ท่านตอบอะไรไม่ชัดเจนเลย อะไรคือรู้คร่าว ๆ อยู่บ้าง ตกลงรู้หรือไม่ รู้กันแน่"

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

เขายิ้มอีกแล้ว ก้นปอที่อับทึบมีเพียงแสงสลัวเหนือปากบ่อน้ำลอดผ่านลงมาเล็กน้อย แต่ก็สว่างพอที่จะได้เห็นความอบอุ่นสุภาพจาบทาขึ้นบนใบหน้าเขาวบหนึ่ง

ยามสบตาตำลึงแฉ่งรอยยิ้มคู่นั้น นางถึงกับตะลึงงัน หัวใจโลดเต้นไม่เป็นจังหวะ

"นี่ ห้ามยิ้มนะ!"

ทนายเงินสะทกสะเทือนไม่ไหว นางจึงหลุดปากห้ามออกไป คราวนี้เปลี่ยนเป็นเขาดกตะลึงบ้าง รอยยิ้มที่มุมปากผีกค้างกลายเป็นจะยิ้มก็ไม่ใช่จะบึ้งก็ไม่เชิง แปลกพิกลสิ้นดี

สีหน้าอิหลักอิเหลื่อของเขาช่างน่าขันจนนางหัวเราะคิก ยืนมือไปบิบบักแก้มเขาอย่างอดใจไม่ไหว เห็นเขาสะดุ้งเฮือก ทำท่าแตกตื่นกับการกระทำอันอู้อาจของนาง เหมือนคิดไม่ถึงว่าจะมีใครกล้าสัมผัสตัวเขา

"ท่านยิ้มขึ้นมาแล้วนำมาจริง ๆ แต่ข้าไม่ชอบ เพราะมันดึงดูดใจเกินไป"

แววตาเขานุ่มนวลด้วยรอยยิ้มละมุนอีกครั้ง มุมปากกระดกขึ้นเล็กน้อย "บอกแล้วไงว่าห้ามยิ้ม ทำไมยิ้มอีกแล้ว ไม่เชื่อฟังเสียเลย"

นางหงุดหงิดใจขึ้นมาอย่างไรเหตุผล

ดวงตาที่ทอประกายอบอุ่นเป็นมิตรระพิบไหว ท่าทางเช่นนั้นชวนให้คนมองรู้สึกเหมือนได้เห็นน้ำในทะเลสาบยามฤดูคิมหันต์ แค่มองก็รู้สึกเย็นฉ่ำชื่นใจ

นางจ้องเขาเขม็ง ยืนนิ้วเรียวงามใส่อีกครั้ง แม้รู้ว่านางจะแกล้ง แต่เขากลับไม่หลบ ยังคงอมยิ้มปล่อยให้นางบิบบักแก้มจนหน้าเปลี่ยนรูป

คราวนี้นางลงมือหนักกว่าเดิม ทำให้เขารู้สึกเจ็บอยู่บ้าง แต่รอยยิ้มยังไม่จืดจาง ตรงกันข้าม กลับทำให้นางเป็นฝ่ายละลายใจ รู้สึกว่าตนเองพาลหาเรื่องผู้อื่น อยู่ดี ๆ ไปห้ามเขาไม่ให้ยิ้ม เป็นคำห้ามที่ไร้เหตุผลจริงๆ

"ชะ...ช่างเถอะ ท่านอยากยิ้มก็ยิ้ม ข้าไม่ติดใจเอาเรื่องแล้ว!"

เห็นชัดอยู่ว่าตนเองเอาแต่ใจ แต่นางอายุที่จะยอมรับผิดจึงหาทางออกให้ตนเอง

"ขอบใจเจ้าที่ใจกว้าง"

เขาหยอกเข้าเล่น มุมปากยังคงประดับรอยยิ้ม

นางยิ้มปากคิดในใจ คนผู้นี้แม้เกิดในตระกูลสูง แต่จิตใจดี ไม่วางมาด คุณชายสูงศักดิ์เลยแม้แต่หน่อย

"เอ้อ คราวนี้พวกเราต้องติดกันอยู่ที่นี้ทั้งสองคน ท่านมีแผนอะไรบ้างไหม"

นางเปลี่ยนหัวข้ออย่างเคอะเขิน

"ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ได้แต่หวังว่าคนที่บ้านจะหาตัวข้าพบโดยเร็ว แต่ขอโทษจริงๆ นะ คิดไม่ถึงเลยว่าจะทำให้เจ้าลำบากไปด้วย" น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความเสียใจ

นางยิ้มจนเห็นฟันขาวสะอาดราวไข่มุก

"ไม่เป็นไร เชื่อว่าขอเพียงคำสั่งถูกยกเลิก คนที่บ้านท่านจะต้องหาพวกเราพบแน่ พ่อข้าเองก็คงร้อนใจตามหาตัวข้าด้วยเช่นกัน"

นางเดาเอาว่าเหตุที่คนในบ้านออกค้นหาเขาไม่ได้ในทันทีนั้นเป็นเพราะทางการมีคำสั่งปิดเมือง ขอเพียงคำสั่งถูกยกเลิก จะต้องมีคนรับมาช่วย พวกเขาอย่างแน่นอน

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

แววตาเขาเจิดจ้าขึ้นวูบ สีหน้าลึกลับเข้าใจยาก

"อืม..."

เพราะความอ่อนวัยไร้ประสบการณ์ นางจึงไม่ทันเก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ
ล้วงเนื้อแห้งจากท่อผ้าส่งให้เขา

"กินมาก ๆ หน่อยเถอะ จะได้อิมท้อง ท่านอดมาหลายวันแล้วนี่"

แต่เขาไม่รับ กลับส่ายหน้าปฏิเสธ

"เก็บเอาไว้ค่อย ๆ กินดีกว่า ชีนกินหมดแล้วยังไม่มีใครมาช่วย พวกเรา
สองคนจะทำอย่างไร" เขาเตือนยืม ๆ

"อ๊ะ! จริงด้วย ยังเป็นท่านคิดได้รอบคอบกว่า ไม่รู้ว่าพวกเราจะต้อง
ติดอยู่ในนี้อีกสักกี่วัน อาหารพวกนี้เพียงพอให้กินได้เพียงสองวันเท่านั้น ถ้า
พ้นจากนั้นยังไม่มีใครมาช่วย พวกเราจะต้องหิวตายแน่เลย"

หากรู้เสียแต่แรก ไม่ว่าจะรีบร้อนอย่างไรนางก็ต้องเอาท่อเสียบบนตัว
เสี้ยวจีโอเออร์มาให้ได้

นางฮึดฮัดหงุดหงิดตนเอง พอช้อนตามองกลับเห็นเขายังคงนิ่งเฉย
เหมือนเดิม

คนผู้นี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ เรียกได้ว่าไม่สับสนุ่นวายภายใต้แรง
กดดัน หากเปลี่ยนเป็นนางติดอยู่ในบ่อน้ำหลายวันไม่มีใครมาช่วย ป่านนี้
คงร้องให้เป็นเฒ่าเต่าไปแล้ว ไม่มีทางวางท่าได้เยือกเย็นเช่นนี้หรอก และ
ความสงบนิ่งนั้นดูเหมือนจะถ่ายทอดมาถึงนางด้วย เพราะอีกสักพักต่อมา
นางก็ไม่กลัวมากเช่นตอนแรกแล้วว่าจะไม่มีใครมาช่วย

"แม่นางน้อย เจ้าชื่ออะไร"

เขาเหยียดขาออกไปแล้วไขว่กัน จ้องนางพลาถถามยืม ๆ เหมือนจะ

ชวนสนทนา

"ข้าแซ่เกา ชื่อตัวเดียวว่าเยวี่"

"เกาเยวี่ อิม เป็นชื่อที่ดี จันทร์เพ็ญลอยเด่นกลางนภา พ่อเจ้าคงต้องการให้บุตรสาวเจิดจ้าแจ่มจรัสดุจจันทร์เพ็ญใช่หรือไม่" เขาถามอย่างชื่นชม

นางหัวเราะเบาๆ

"ท่านช่างคิดได้ดงามนัก แต่ตอนที่ท่านพ่อตั้งชื่อให้ข้า เขาไม่ได้ลึนเปลืองความคิดมากมายขนาดนั้น แคหยิบเอาดวงจันทร์บนท้องฟ้ามาเป็นชื่อข้าเพราะข้าเป็นทารกที่เกิดในฤดูสารทเท่านั้นเอง" นางเล่าด้วยท่าทางผิดหวัง

"อย่างนั้นหรือ"

เขากลับหัวเราะขลุ่ยหลักในลำคอ คราวนี้ไม่กล้าหัวเราะอย่างเปิดเผยนัก กลัวว่าจะไปกระตุ้นโทสะสาวน้อยขึ้นมาอีกครั้ง ถึงกระนั้นก็ยังถูกนางปรายตาค้อน

"ไม่ต้องแอบหัวเราะหรอก พ่อข้าเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ ไม่มีความรู้ด้านบุ๋นสักตัว ท่านอยากหัวเราะก็เชิญเถอะ"

นางทำท่าเหมือนยอมรับสภาพ

"ขุนนางฝ่ายบู๊ แซ่เกา? คงไม่บังเอิญใช่ได้เท่าเกาซงที่รับตำแหน่งรองผู้บัญชาการกองกำลังลาดตระเวนเมืองหลวงหรอกนะ" เขาถามอย่างตกใจ

"เอ๊ะ? ท่านรู้จักพ่อข้าด้วยหรือ"

นางเองก็ประหลาดใจยิ่งเช่นกัน

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

เขาพยักหน้า "เขาคือแม่ทัพที่มีวรยุทธ์สูงส่ง เป็นที่เคารพเลื่อมใสของบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ทั้งหลายในเมืองหลวง"

ได้ยินคำชมถึงบิดา นางก็ยิ้มกว้าง

"ชื่อเสียงพ่อข้าโด่งดังก็จริง แต่อนาคตราชการกลับไม่ดีนัก เป็นรองผู้บัญชาการมาสิบปียังไม่ได้เลื่อนตำแหน่งสักที เพื่อนขุนนางในรุ่นราวคราวเดียวกันล้วนมีตำแหน่งใหญ่โตแซงหน้ากันไปหมดแล้ว"

เขาพยักหน้า ได้ยินมาว่าขุนนางผู้ใหญ่คนนี้เป็นคนมุทะลุ พุดจาเสียงดัง ทำให้คนอื่นไม่พอใจอยู่บ่อยครั้ง แม้ด้วยคุณสมบัติของเขาสมควรได้เลื่อนตำแหน่งนานแล้ว แต่ปัจจุบันกลับยังคงย่ำอยู่กับที่ มีสิทธิ์เป็นรองผู้บัญชาการไปตลอดชีวิต

"พ่อเจ้าเคยบ่นหรือไม่ว่าราชสำนักไม่ยุติธรรมต่อเขา"

"ไม่เคย พ่อข้ายอมรับชะตากรรมได้ดีมาก ทำใจได้กับการไม่ได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งนานแล้ว ตอนนี้เป็นห่วงอนาคตลูกน้องที่ติดตามมานานว่าจะอยู่กันอย่างไรเท่านั้น แฮ่ ข้าละกลุ่มใจในตัวท่านพ่อจริงๆ"

"เจ้ากำลังเรียกร้องความเป็นธรรมแทนเขาหรือ"

"ข้านะรี ท่านเข้าใจคำพูดข้าผิดแล้ว" นางขำเสียงค้อน "ข้าไม่ได้กลุ่มใจที่ท่านพ่อไม่ได้เลื่อนตำแหน่ง แต่กลุ่มใจในความเจ้าอารมณ์ของเขา โดยเฉพาะเสียงดังลั่นฟ้าดูจอสุนิบาดนั้นมักทำให้คนที่พบหน้ากันครั้งแรกกลัวจนหัวหด คิดว่าท่านพ่อจะอำปากงับหัวคน!"

"เสียงของเขาน่ากลัวเพียงนั้นเชียวหรือ" เขาถามขำๆ

"ท่านไม่เคยเจอนี้ ต่อไปได้พบก็จะรู้เอง"

นางโบกมือตอบ

"ต่อไปถ้ามีโอกาส ข้าจะต้องสังเกตสักหน่อย..." เขาพึมพำกับตนเอง
 "นี่ เมื่อเข้าข้าตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ตอนนั้นเลยรู้สึกวงเล็กลง ใน
 เมื่อพวกเราต้องนั่งจับเจ้าอยู่ในนี้อีกนาน ข้าจะขอหลับสักงีบก็แล้วกัน ถ้า
 มีอะไรเกิดขึ้นท่านต้องปลุกข้าด้วยนะ" นางพูดพลางอ้าปากหา
 "ได้"

และแล้วศีรษะน้อยๆ ของนางก็โคลงเคลงอย่างง่วงจัด ก่อนจะพับ
 ลงนอนหนุนขาแข็งแรงที่ทอดเหยียดตรง เขาคดตะลึงตัวแข็งอยู่พักหนึ่งก่อน
 จะยิ้มออกมาช้าๆ คิดในใจว่าสาวน้อยคนนี้...ช่างขวัญสูงเทียมฟ้ายิ่งนัก

เกาเวี้ยคุกเข่ากับพื้น ศีรษะน้อยๆ ถูกบิดาจับกดลงต่ำจนติดดิน
 หากหายใจแรงอีกสักนิดคงสูดฝุ่นดินเข้าจมูกไปแล้ว

แต่ต่อให้บิดาไม่ทำเช่นนั้น นางเองก็ไม่กล้ากระดิกตัวแม้แต่หน่อย ทั้ง
 นี้เพราะไม่ใช่มีเพียงนางคนเดียวเท่านั้น บนพื้นยังมีคนคุกเข่าอีกไม่ต่ำกว่า
 ร้อย คนเหล่านี้ล้วนเป็นขุนนางใหญ่ประจำเมืองหลวง แต่ละคนมีตำแหน่ง
 ราชการสูงส่ง เทียบกันแล้วบิดานางยังถูกจัดอยู่ในลำดับปลายแถว ทั้งสอง
 จึงต้องระหวั่นใจออกมาคุกเข่าอยู่ด้านนอกสุด

ระหว่างที่ซบหน้าลงกับพื้น นางพยายามทบทวนความทรงจำที่เกิดขึ้น
 เมื่อประมาณหนึ่งเค่อ* ก่อนหน้า ขณะที่นางนอนกางแขนขาหลับปุ๋ยอยู่
 กันบ่อย ๆ ก็มีแสงไฟสว่างจ้าส่องหน้าส่องตาจนตื่นขึ้น พอลืมตาก็เห็น
 ชายในชุดทหารองครักษ์ของราชสำนักพันเชือกกับเอาโรยตัวลงมา

ภาพคนลอยตัวอยู่กลางอากาศนั้นสร้างความอัศจรรย์ใจให้แก่นาง

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 15 นาที

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

สุดขีด เข้าใจว่าตนเองเจอดีจึงตกใจนอนตัวแข็ง จนกระทั่งคนผู้นั้นย่อกายคารวะชายหนุ่มที่นางกำลังนอนหนุนตัก สติสติจึงกลับคืนมา รู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องผีหลอกวิญญาณหลอน

เมื่อชายหนุ่มโบกมือให้ คนผู้นั้นก็ขออนุญาตขึ้นอย่างสุภาพ นางเข้าใจว่าเขาจะช่วยนางขึ้นไปก่อน มิคาดเขากลับพูดว่า 'ล้วงเกินแล้ว' จากนั้นก็โยนนางทิ้งไว้ด้านข้าง หันไปอุ้มชายหนุ่มคนนั้นขึ้นอย่างเคารพนบนอบ เสร็จแล้วก็ผิวปากเรียกคนข้างบน

จากนั้นคนทั้งสองก็ถูกเชือกดึงตัวขึ้นจากบ่อน้ำไปพร้อมๆ กัน ผ่านไปนานแสนนานจนดูเหมือนเพิ่งจะมีคนนึกถึงนางขึ้นมาได้ ทหารองครักษ์คนเดิมจึงไต่ลงมาอีกครั้ง คราวนี้เขาคิดว่าคอเสื้อด้านหลังหัวนางขึ้นจากพื้นอย่างหยาบคาย ก่อนจะกระตุกเชือกให้สัญญาณคนข้างบน

ต่อจากนั้นสิ่งที่นางเห็นมีเพียงศิระคนที่กำลังคุกเข่าดำเป็นพืด แม้แต่บิดาก็เป็นหนึ่งในนั้น

พอเห็นนาง เขาก็ทำท่าตกใจแทบสิ้นสติ ไม่รอสอบถามสาเหตุให้รู้เรื่องก็หัวคองนางไปไว้ข้างตัว กอดศิระนางลงต่ำ แล้วเปล่งเสียงลั่นพูดพร้อมกับคนอื่น ๆ ว่า "กระหม่อมมาช่วยเหลือข้าไป ขอให้รัชทายาททรงลงอาญาด้วย!"

เมื่อได้ฟังคำขอรับโทษดังสนั่นลั่นแก้วหู เกาเยวี่ยจึงค่อยรู้ว่าคนที่นางติดอยู่ในบ่อน้ำด้วยหลายวันก็คือรัชทายาทองค์ปัจจุบันของเทียนเฉา!

นางตกใจจนเหงื่อโหมกาย มันไม่ใช่แค่เรื่องศักดิ์ฐานะเท่านั้นที่ทำให้นางหวาดผวา ยังมี...

อดคิดไม่ได้ว่าสองสามวันนี้นางแก้งบิบบกั้มเขาก็หลายครั้ง ยึดตัก

เขาหนุนนอนก็หลายหน ทั้งยังหยอกล้อว่ารอยยิ้มของเขามีเสน่ห์ดึงดูดใจ
เกินไป หน้าเหมือนตัวเพียงพอนเหลือ*

เสรีจกัณ นางล่องเกินเขาขนาดนี้มีหรือจะรอด ตามกฎหมายของแคว้น
เทียนเฉา แต่ละเรื่องล้วนเอาผิดถึงขั้นบันคอคได้ทั้งนั้น

นางบังเกิดความกลัวจับจิต รู้สึกหนังศีรษะชาหนึบ ตัวสั่นเทาอย่าง
รุนแรง

"พวกเจ้าได้พยายามหาตัวข้าอย่างเต็มที่แล้ว การที่ข้าถูกลอบทำร้าย
แล้วมาติดอยู่ในบ่อน้ำก็ไม่ใช่ความผิดของพวกเขาเจ้า ทุกคนลุกขึ้นเถอะ"
รัชทายาทกล่าวเสียงนุ่มนวล

ขุนนางทุกคนต่างมีสีหน้าซาบซึ่งตื่นตันที่องครักษ์ทายาทเข้าใจและให้
อภัย แต่ไม่มีใครกล้าลุกขึ้นมาทันที มีเพียงคนเดียวที่ลุกขึ้นยืนได้แต่อย่าง
ไม่รู้ความ

พอนางยืนขึ้นจึงค่อยพบว่าตนเองเท่านั้นที่ทำตัวเหมือน 'นกกระสา
ในฝูงไก่' แม้แต่บิดาก็ยังคุกเข่าก้มหน้า ไม่กล้าลุก ความเชื่อซ้าของนาง
เรียกรอยยิ้มเยาะจากใบหน้าขุนนางทุกคน นางจึงลนลานย่อตัวลง เตรียม
คุกเข่าต่ออย่างอับอาย

แต่ก่อนที่เข่าจะสัมผัสพื้น นางซ่อนตามองไปข้างหน้าแวบหนึ่ง
ชายสูงศักดิ์ซึ่งยืนเด่นอยู่หน้าสุดกำลังมองมาพอดี มุมปากเขายังประดับ
รอยยิ้มเหมือนเดิม ทว่ายามนี้มันแฝงแววหยอกเข้าอยู่บ้าง

นางตะลึงลาน รู้สึกแค้นร้อนชู้ ลืมไปว่าตนเองยังยืนเช่อยู่ เกาซงเห็น
ท่าไม่ดีจึงรีบจับมือบุตรสาวให้นั่งคุกเข่าลงกับที่

* ตัวเพียงพอนเหลือหมายถึงตัววีเซล

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

เมื่อกลับมาจรดหน้าผากกับพื้นเหมือนเดิมแล้ว เกาเยวียก็หงุดหงิดขึ้นมาทันที

รัชทายาทคงจะหัวเราะที่นางเชื่อซ้ำเหมือนคนอ่อนโลก แต่นางจะเข้าใจมารยาสาโดยในวงราชการที่จุกจิกหยุ่มหยมแบบนี้ได้อย่างไร

ยามอยู่ต่อหน้าเจ้านายจะต้องรับคำสั่งอย่างนอบน้อมท่าเดียว จึงจะแสดงถึงความจงรักภักดี ยิ่งไปกว่านั้น ตอนเจ้านายบอกให้ลูกอาจไม่ได้หมายความตามนั้น เพียงแต่พูดออกไปอย่างนั้นเอง ใครผลิผลลามลูกอาจไปขัดหูขัดตาหรือขัดใจเจ้านายก็ได้

เกาเยวียแอบชำเลืองมองบิดา เขาคลุกคลีในวงราชการมาหลายสิบปี เรื่องพื้นฐานพวกนี้ยังพอเข้าใจอยู่บ้าง ตรงกันข้ามกับนาง เสียหน้าคราวนี้ช่างใหญ่หลวงนัก

นางหน้าแดงไปถึงโอบุหนุที่กลายเป็นตัวตลกของทุกคน ขณะคุกเข่าไม่มีแกใจไปฟังว่าต่อจากนั้นรัชทายาทได้กล่าวอะไรบ้าง เมื่อขุนนางทั้งหลายพากันลุกอย่างกริ่งเกรงในอึดใจต่อมาจึงมีเพียงนางเท่านั้นที่ยังคุกเข่าหมอบตัวกลมติดอยู่กับพื้น

คราวนี้ไม่มีใครสนใจ แม้แต่บิดาก็ปล่อยให้นางคุกเข่าต่อไป ตนเองยืนก้มหน้าเงียบอยู่ข้างๆ ดีไม่ดีคงเป็นเพราะรังเกียจที่เมื่อครูนางทำขายหน้าเกินไปจึงไม่ยอมนับญาติด้วย

ไม่นานต่อจากนั้นรัชทายาทก็ได้เวลากลับวัง ขุนนางทั้งหลายพากันคุกเข่าลงส่งเสด็จอีกครั้ง แต่รัชทายาทเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ชะงัก สอบถามคนข้างกายสองสามประโยคก่อนจะหันมาถามว่า "ใครคือเกาซง"

จู่ๆ ก็ถูกเรียกชื่อ เกาซงสะดุ้งเฮือก

"เอ่อ... กระทบคือเกาซงพะยะคะ"

พอเขาเอ่ยปาก คลื่นเสียงอันคุ้นหูก็กระจายไปทั่ว ทำเอาแก้วทุกคน
ลั่นเปรี๊ยะ หลายคนขมวดคิ้วไล่ แต่เขาทำเป็นมองไม่เห็น จ้องเขม็งไปที่
รัชทายาทเพื่อรอรับคำสั่ง

รัชทายาทกลับไม่ถูกเสียงดังลั่นนั้นข่มขู่จนขวัญผวา คงเป็นเพราะ
ถูกเตือนไว้ล่วงหน้าจึงเตรียมใจไว้พร้อม เขายิ้มน้อยๆ กล่าวว่า "รอง
ผู้บัญชาการเกา บุตรสาวเจ้าเกาเยวี่มีความชอบที่ช่วยข้า ข้าได้อาหารและ
น้ำดื่มจากนางจึงมีชีวิตรอด ฟรุ้งนี้นำตัวนางมาที่วังตะวันออก ข้าจะปูน
บำเหน็จให้นางด้วยตัวเอง"

วินาทีนั้นเกาเยวี่ที่ยังหมอบกราบอยู่กับพื้นปล้นตงเป็นเป้าสายตา
ทุกคน งุนงงที่จู่ๆ นางก็โผล่มาแย่งความดีความชอบไปเสียฉิบ ทำเอานาง
สะท้านเฮือก แม้ไม่ต้องงงยหน้าก็รู้สึกเจ็บแสบยิบๆ เหมือนถูกสายตาคม
กริบนับร้อยรูมทิ่มแทงเอา

2

ณ วันงตะวันออก ที่ฟ้านักขององค์รัชทายาทแคว้นเทียนเฉา

ได้พบหน้าเขาอีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่ในบ่อน้ำที่คืบแคบสกปรก แต่เป็นบนพื้นที่ปูลาดด้วยพรมขนสัตว์ราคาแพง ยามนี้ร่างสูงโปร่งอยู่ในชุดเสื้อคลุมตัวยาวปักดินทอง สีระชะสมาลาทองฉลุวดลาย กำลังเปิดฝาถ้วยชาจิบบาๆ อย่างผ่อนคลาย ในบุคลิกอันอ่อนโยนตามสบายนี้กลับปกปิดราศีสูงส่งเหนือคนธรรมดาซึ่งมีอยู่ในตัวตามธรรมชาติไว้ไม่ได้

นางเหม่อมองราวถูกสะกด คล้ายตกอยู่ในห้วงแห่งความฝัน ผู้ที่เปี่ยมไปด้วยสง่าราศีน่าเกรงขามตรงหน้านี้นี้คือชายหนุ่มที่ติดอยู่ในบ่อนกับนางแบ่งปันหมั้นไถวและเนื้อแห่งที่เย็นชืดกินด้วยกันหลายวันจริงหรือ ทวนนึกถึงตอนที่นางปวดเบาจนกลั้นต่อไปไม่ไหวยังขู่เขาว่าหากกล้าแอบมอง นางจะควักลูกตาเขาออกมาให้ดู

เกาเยวี่ยแอบครางอยู่ในใจ คนที่กล้าข่มขู่รัชทายาทว่าจะควักลูกตา

ออกมา ดูท่าคงจะมีโทษตายสถานเดียว

"โทษตายยกเว้นได้ แต่โทษเป็นยกเว้นไม่ได้!"

จู่ๆ คนที่นั่งเด่นอยู่บนแท่นประทับก็โผล่เงาขึ้น

"อะไรนะ!"

นางเงยหน้าขวับอย่างตกใจ คนผู้นี้อ่านใจคนออกด้วยหรือ ทำไมถึงรู้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่

"ตอนที่ติดอยู่ในบ่อน้ำ เจ้าทำเรื่องลบหลู่ดูหมิ่นข้าตั้งมากมาย แต่เห็นแก่ความดีที่เจ้าช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าจะละเว้นโทษตายให้ แต่โทษเป็นละเว้นไม่ได้เป็นอันขาด"

นางเบิกตากว้าง เขาจะลงโทษนางจริงๆ หรือ

"แต่ทรงรับสั่งให้หม่อมฉันเข้าวังมารับรางวัล..." นางกระซิบเตือนเบาๆ

ก็ได้ยินชัดเต็มสองหูนี้ว่าเขายอกกับบิดาแบบนี้

รัชทายาทเพิ่งอึ้งล้มละไม

"การลงโทษของข้าก็คือการให้รางวัล"

"หา?"

นางอ้าปากค้าง รู้สึกสับสนงงวยยิ่งขึ้น ดูเหมือนเขาจะโปรดปรานมากเวลาเห็นนางตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ แล้วจู่ๆ เขาก็กวักมือเรียก

"เข้ามานี่"

นางลังเลเล็กน้อย แต่ก็ไม่กล้าขัดขืน ก้มหน้าเดินเข้าไปหาแต่โดยดี

"เข้ามาใกล้อีกนิด" ยังใกล้ไม่พอเขาจึงสั่งอีกครั้ง

นางขมวดคิ้วมุ่น ก้มหน้ามองเท้าตนเองขยับเข้าไปใกล้เรื่อยๆ จนเกือบถึงตัวเขาจึงหยุด จากนั้นเขาก็ทำท่าเหมือนกลัวคนอื่นจะได้ยิน ชะโงกหน้า

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

เข้ามากระซิบถามที่ข้างหู

"ตักข่านอนสบายไหม"

ฟังจบนางก็หน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุก ชะ...เขาถามถึงเรื่องนี้ทำไม!

นางถอยกลับไปยืนที่เดิมอย่างกระอักกระอ่วนใจ

"รัชทายาท...จะ..."

คิดบัญชีข้าทนต์ที่มีโอกาสใช่หรือไม่

"ไม่ต้องตื่นตื่น ข้าถามเพราะอยากรู้จริงๆ ข้าเห็นช่วงหลายวันนั้น
เจ้านอนหลับตุตุ อุดคิดไม่ได้ว่าต้องเป็นเพราะตักอู่นๆ ของข้าแน่นอน"

"เอ่อ?"

เกาเวรี่ย้อปากค้างอีกครั้ง แยกแยะไม่ออกว่าเขาคิดจะแก้งนางหรือ
ว่าอยากรู้คำตอบจริงๆ

เมื่อเห็นมุมปากเขาผุดรอยยิ้มปริศนา นางก็ขนลุกชูไปทั้งตัว เดาไม่
ออกว่ารัชทายาทผู้สูงศักดิ์องค์นี้กำลังคิดพิเรนทร์อันใดอยู่

"บอกมาเถอะ บอกมาว่ารู้สึกอย่างไร นอนสบายไหม" เขายังคงชักใช้
ไม่เลิกรา นี่เป็นสิ่งที่รัชทายาทผู้เคร่งขรึมมีอนาคตไกลควรถามหรือ

"เอ่อ... ไม่เลวเพคะ"

นึกถึงคำเตือนของบิดาก่อนส่งนางเข้าวัง เขายอมรับว่าตนเองมีนิสัย
วู่วามโง่เงา นางผู้เป็นลูกก็สืบทอดสันดานนี้มา แต่คนที่นางกำลังจะเผชิญ
หน้าในวันนี้คือผู้ที่จักรพรรดิองค์ต่อไปในอนาคต ไม่ว่าจะอย่างไรอย่าได้
เด็ดขาด ก่อนจะพูดหรือทำอะไรให้คิดอย่างละเอียดถี่ถ้วน และตอนนี้คำที่
นางเค้นออกมาได้มีเพียงสองคำ เป็นสองคำที่นางใช้สมองใคร่ครวญอย่าง
ละเอียดรอบคอบที่สุดแล้ว

"ไม่เลว? หมายความว่าชอบมากใช่ไหม?"

คิ้วเข้มที่ขมวดมุ่นแสดงชัดว่าเขายังคงเคลือบแคลงสงสัย

"เรื่องนี้..."

ชอบมากหรือ เซอะ ยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก

เห็นนางทำท่าอึกอัก เขาก็ยังจับจ้อง หมายมาให้นางพูดให้ชัดเจนกว่านี้

เพื่อหลบสายตาคาดคั่นอย่างเอาเป็นเอาตายคุณั้น นางปิดคอกหินน้อยๆ จนดูผิดธรรมชาติ

"คือว่า... หม่อมฉันผู้ด้อยต่ำซาบซึ้งใจยิ่งนักที่พระองค์สละขาอันแข็งแรงทั้งสองให้เป็นหมอน แม้หม่อมฉันจะพูดไม่ได้ว่าหลับอย่างสบาย แต่ก็เป็นการนอนที่มีคุณภาพ... พอใช้ได้พะคะ"

นางฝืนใจยิ้มจึงดูเหมือนหนังแกมเกร็งกระตุก

ตอนแรกเขายังจ้องนางนิ่ง จากนั้นนุ้มปากก็คลี่ขยายเป็นรอยยิ้มอย่างอดกลั้นไม่อยู่ ยืงนานยิ่งเหยียดกว้าง สุดท้ายถึงกับแผดเสียงหัวเราะฮาๆ อย่างไม่สุภาพ

นางตะลึงพริ้งเพริด นึกถึงคำเล่าลือในหมู่ชาวบ้านเกี่ยวกับรัชทายาทเพ็งอึ้งคั่นที่ว่า 'คมสง่าดุจหยกงาม เลิศล้ำเปี่ยมราศี ควบคุมอารมณ์ได้ดี เป็นมังกรในปฐพีตัวจริง' แต่...ชายหนุ่มที่กำลังหัวเราะอย่างบ้าร่าหน้าตรงกับคำขมสีประโยคนั้นตรงไหน!

ณ ตำแหน่งหลวงภายในเขตวังตะวันออก

ผมดำยาวของชายหนุ่มถูกรวบไว้ด้วยแถบแพรที่ถักทอจากด้ายเงิน

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

ชุดที่ใส่ตัดเย็บจากผ้าไหมเนื้อบางสีขาวราวแสงจันทร์ ดูแล้วให้ความรู้สึก
สดชื่นเย็นสบาย อีกทั้งมีเส้นที่ดึงดูดใจคน

ยามนี้เขายิ้มจนขอบตาล่างโค้งขึ้นเล็กน้อย มุมปากเรียบบางกระดก
ขึ้นเป็นเส้นโค้งที่งดงาม

รัชทายาทองค์นี้ชอบยิ้มจริงๆ เกาเยวียบ่นอุบอุบอยู่ในใจ

ทุกคนล้วนถูกรอยยิ้มอ่อนโยนมีเมตตาจิตของเขาหลอกลวงหมด
คิดว่าเขาเป็นรัชทายาทที่ควบคุมตนและเข้าใจในเหตุผล แม้แต่นางยังเคย
หลงคารพศรัทธาเขาเช่นกัน

เฮ้อ เพราะเหตุใดหนอเขาจึงชอบทำลายภาพลักษณ์ของตนเองต่อ
หน้านางอยู่เรื่อย เสแสร้งทำต่อไปไม่ดีกว่าหรือ แบบนี้จะไม่ให้นางกังวลถึง
อนาคตของแคว้นเทียนเฉาได้อย่างไร

นางในตอนนั้นกลายเป็นคนที่เดินเข้าออกวังตะวันออกบ่อยครั้งที่สุด
ทุกสองสามวันจะต้องถูกเรียกตัวเข้าเฝ้า และวันนี้คือครั้งที่เก้าของเดือน
ที่รัชทายาทเรียกนางเข้าเฝ้าอย่างเร่งด่วน

ที่เรียกว่าเข้าเฝ้าเร่งด่วนไม่ได้หมายความว่ามีความเร่งร้อน แต่จะ
เหมือนเหตุการณ์แบบนี้เสียมากกว่า

ตัวนางเองถอดรองเท้าอันตะแคงอยู่บนพรมขนเดียว ไข่มือนั่งชัน
ศิระษะ ปรายตามองรัชทายาทอย่างไร้ความยำเกรง ส่วนคนที่ถูกมองนะหรือ
ตอนนี้กำลังตื่นเต้นจนตาเป็นประกายระยิบระยับ กระจวึกระวาดม้วนแขน
เสื้อขึ้นเพื่อเลือกกลิ่นจี๋ในนาต หลังจากเลือกได้ลูกที่มั่นใจว่าอวบใหญ่ที่สุด
ก็ลงมือปอกเปลือกอย่างขมิ้มมัน เมื่อพบว่าเนื้อลื่นจี๋อวบหนาจริงอย่างที่คาด
เขาก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างพอใจ

หลงนึกว่าเขาจะหย่อนใส่ปากตนเอง มีคาดกลับยื่นมือมาที่ปากนาง
นางเองก็อ้าปากงับทันทีอย่างไม่เกรงใจ

ทั้งหวานทั้งชุ่มฉ่ำดีเหลือเกิน! ยามน้ำหวานของลั่นจี้ละลายอยู่ในปาก
นางก็อดทอดถอนใจชื่นชมไม่ได้

"ยังอยากชิมอีกไหม" เขาถามอย่างยิ้มแย้ม

"เอาอีกก็ได้" นางตอบกลับอย่างใจกล้าบ้าบิ่น

อันที่จริงทีแรกนางไม่ได้ใจกล้าบ้าระห่ำถึงขั้นกล้าสั่งรัชทายาทให้
ทำโน่นทำนี่ให้อย่างนี้หรอก นางไม่ใช่คนไม่รักตัวกลัวตายสักหน่อย แต่คน
ผู้นี้มีนิสัยแปลกประหลาด ชอบปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น หน้าที่ยังมีแนวโน้ม
ชอบถูกข่มเหงรังแก ชอบให้นางเตะตอต้องตัวเขา เช่นดึงแพรรัดผมหรือหยิก
แขนเขาเมื่อไม่พอใจ ทว่า...ดีให้ตายนางก็ไม่กล้าเตะตอไบบนหน้าเขาอีก
นั่นคือดวงพักตร์ของจักรพรรดิองค์ต่อไปเสียวนะ หากอารมณ์เขากลับกลาย
นางอาจต้องตายอย่างสาสมโดยไม่รู้ตัวเมื่อไรก็ได้

เขาใช้นิ้วแตะคางที่ค่อนข้างเรียวของตนเอง หันกลับไปง่วนกับการ
คัดเลือกลั่นจี้ในถาดอีกครั้ง

นางอยากจะเอ่ยปากบอกเขาเหลือเกิน นี่คือการบรรณาการนะ
ทุกลูกล้วนเป็นของดีคุณภาพชั้นเลิศ หลับตาเดาสุ่มก็ต้องเลือกได้แต่ลูก
อวบใหญ่ โฉนจึงต้องสิ้นเปลืองจิตใจเช่นนี้

แต่คำพูดพอมมาถึงริมฝีปากนางก็รีบกลืนลงท้อง

มีหรือคนผู้นี้จะไม่รู้ เห็นชัดว่าเขารู้แต่ยังอยากทำ พูดได้เพียงว่าเขา
มีความสุขมากกับการได้ปรนนิบัติคนอื่น แล้วนางจะไปรบกวนความสุขของ
เขาทำไม

โอรสสวรรค์ทาสรัก 1

"เอ้า อ้าปากซิ"

ลั่นจื่อวบนำหวานหอมถูกหย่อนใส่ปากอีกลูก นางเคี้ยวอย่างพึงพอใจ พุดตามจริง ช่วงที่ได้เข้ามาเปิดหูเปิดตาในวังตะวันออกแห่งนี้ นางเพิ่งได้ประสบด้วยตนเองอย่างแท้จริงว่าอะไรเรียกว่าชีวิตความเป็นอยู่ของพวกราชวงศ์ สิ่งที่นางพบเห็นไม่มีสิ่งใดที่ไม่งดงามหรูหรา สุดที่บุตรสาวขุนนางชั้นเจ็ดเล็ก ๆ อย่างนางจะมีวาสนาได้สัมผัส เป็นเพราะประสบการณ์ไม่คาดฝันที่กินบ่อแท้ ๆ ทำให้นางได้เปิดหูเปิดตา ไม่รู้จริงๆ ว่า 'ความโชคดี' นี้จะยืดยาวไปได้อีกนานเท่าไร

ไม่ว่าหลังจากวันนี้ไปแล้ว โรค 'ขอบถูกทารุณกรรม' ของรัชทายาทองค์นี้อาจจะรักษาได้หายขาดก็ได้ ต่อไปเขาอาจจะไม่คิดเรียกนางเข้าวังมาเป็นเพื่อนอีก

แต่โรคของเขารักษาให้หายได้ไวหน่อยก็จะเป็นการดี บิดาจะได้ไม่ต้องทำหน้ากัลลัดกลุ้มทุกครั้งที่นางถูกเรียกตัว เขาไม่มีความสุขแม้แต่้อยที่บุตรสาวเป็นที่โปรดปรานของรัชทายาท เหมือนกลัวว่านางจะหาเรื่องใส่ตัวได้ทุกเมื่อ เพื่อให้บิดาต้องกัลลัดกลุ้มจนแก่ชราเกินวัย นางยังคงตั้งใจไม่เข้ามาเสวยสุขในวังตะวันออกจะดีกว่า

"อยากนอนกลางวันแล้วหรือ มานี่สิ!" รัชทายาทเฟิงอี้ที่ดูสูงส่งเสมอ ยามอยู่ต่อหน้าผู้อื่นปลิ้นตบขาตนเองอย่างรอคอยและคาดหวัง เชื้อเชิญอย่างใจกว้าง "มานอนตรงนี้สักครู่เถอะ"

นางกลอกตาคิดหลายตลบ ทำหน้าที่กับความต้องการในใจ พยายามคิดถึงสีหน้ากังวลของบิดาแล้วตัดสติใจเด็ดขาด

"อย่าเลย ข้ายังไม่วัง"

บิดาท้วงว่านางจะใกล้ชิดกับรัชทายาทเกินไป พอสนิทก็จะลามปาม กลายเป็นชกน้าภยใส่ตัว

"ทำไมละ ข้าเห็นกับตานะว่าเจ้าแอบหวาดตั้งหลายครั้ง"

นางแทบสลัดน้ำลายตนเอง ลูบผมที่หน้าผากเป็นการแก้เขิน คิดไม่ถึงว่าแม้แต่เรื่องที่แอบทำลับหลังก็ยังถูกเขาเห็น

เพื่อปกปิดความกระอักกระอ่วนของตนเอง นางแสร้งทำเป็นโอแรงๆ สองสามครั้ง เสมอไปทางอื่นเหมือนไม่ได้ยิน ทั้งนี้เพราะนางไม่อยากจะเจ็บไปนอนหนุนตักเขานั่นเอง

คราวนี้รัชทายาทที่ 'อาการป่วยกำเริบ' ถึงกับขยับเข้าหานางที่นอนเอกเขนกอยู่บนพรม ประคองศีรษะนางวางบนตัก เป็นการกึ่งบังคับว่านางจะต้องนอน

"เออะ นอนได้แล้ว" เขาประกาศ

มุมปากนางสั่นกระตุกอยู่หลายครั้ง นี่เขาไม่รู้เขี้ยวหรือ เนื้อตัวนางแข็งที่อจนแทบจะแตกเป็นเสี่ยงๆ อยู่แล้ว แบบนี้จะหลับตาลงไปได้อย่างไร

เห็นนางยังลืมหัดกว้าง เขาก็ทาบฝ่ามือลงมาปิดให้เสียอย่างนั้น

"ปิดตาไว้สักครู่ เหมือนกับตอนที่นอนอยู่กันบ่อย ตอนนั้นเจ้าหลับอย่างสบายใจมากไม่ใช่หรือ"

คล้ายจะได้ยินเสียงเขาถอนใจเบาๆ ขณะบอกเสียงนุ่มนวล

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)